

6. den: Smrt a vzkříšení

12. 3. 2021

Jan 19,25-31

U Ježíšova kříže stála i jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna. Když Ježíš uviděl matku a učedníka, kterého miloval, jak tam stojí, řekl své matce: „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka.“ A ten učedník ji od té chvíle přijal k sobě.

Když potom Ježíš věděl, že je již všechno dokonáno, řekl, aby se naplnilo Písmo: „Žízním!“ Stála tam nádoba plná octa. Naplnili tedy houbu octem, nasadili na yzop a podali mu ji k ústům. Když Ježíš okusil ocet, řekl: „Je dokonáno!“ Sklonil hlavu a odevzdal ducha. Bylo to v den příprav na obzvlášť významnou sobotu. Židovští představení nechtěli, aby těla zůstala na křížích až do soboty, a tak požádali Piláta, aby odsouzeným nechal zlákat nohy a dal je sejmout z křížů.

U Ježíšova kříže stály osoby, které ho nejvíc milovaly. Musely sledovat a dopustit, že jejich milovaná osoba trpí, je vystavena posměchu, násilí a nakonec smrti. I uprostřed utrpení, fyzické bolesti a jen chvíli před smrtí Ježíš má starost o ty, které i on miluje. Kdybych stál/a na Mariině nebo učednickově místě, nebo jako Marie Magdaléna pod křížem, co by mi Ježíš řekl a co bych řekl/a já jemu?

Lk 24,13-36

Téhož dne se dva z nich vydali do vesnice jménem Emauzy, vzdálené od Jeruzaléma šedesát honů, a povídali si o všem, co se stalo. Zatímco si povídali a probírali to, sám Ježíš se přiblížil a připojil se k nim. Něco však bránilo jejich očí, aby ho poznali.

Ježíš se jich zeptal: „O čem si to cestou povídáte, že jste tak smutní?“

Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný návštěvník Jeruzaléma, který neví o tom, co se tam v těchto dnech stalo!“

„O čem?“ zeptal se jich.

„O Ježíši Nazaretském,“ odvětili. „Byl to prorok mocný ve skutecích i slovech před Bohem i přede vším lidem. Vrchní kněží a naši vůdcové ho vydali, aby byl odsouzen k smrti, a nechali ho ukřižovat. My jsme ale doufali, že to je on, kdo má vykoupit Izrael. Navíc je to už třetí den, co se to všechno stalo. Také nás překvapily některé z našich žen. Ráno byly u hrobu a nenašly jeho tělo. Pak přišly a říkaly, že dokonce měly vidění. Andělé jim prý řekli, že žije. Někteří z našich šli ke hrobu a našli všechno tak, jak to ženy vyprávěly, ale jeho neviděli.“

Tehdy jim řekl: „Jak jste nechápaví! Jak je vám zatěžko věřit všemu, co pověděli proroci! Copak to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, než vejde do své slávy?“ Počínaje Mojžíšem a všemi proroky jim pak vykládal, co o něm bylo napsáno ve všech Písmech.

Když došli k vesnici, do níž mířili, naznačil, že půjde dál. Oni ho však přemlouvali: „Zůstaň s námi, už se připozdívá; chýlí se už k večeru.“ Šel tedy dovnitř, že s nimi zůstane. Když byli za stolem, vzal chléb, požehnal, lámal a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho, ale on jim náhle zmizel.

Tehdy jeden druhému řekli: „Copak nám nehořelo srdce, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ Ihned vstali a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli oněch jedenáct shromážděných s ostatními, jak říkají: „Pán opravdu vstal z mrtvých. Ukázal se Šimonovi!“ Vyprávěli jim tedy, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba.

Zatímco o tom mluvili, stanul uprostřed nich Ježíš. „Pokoj vám,“ řekl.

Frustrování učedníci utíkají z místa svého zklamání, protože veškerá jejich naděje, jejich očekávání jsou pryč. Naštěstí o tom mluví a to dovoluje Ježíši, aby vstoupil do jejich rozhovoru. A totéž se děje, když se vrátí na místo zklamání naplnění novým poznáním: „Zatímco o tom mluvili, stanul uprostřed nich Ježíš“. Krize víry patří ke zrání, k vnitřnímu růstu člověka, k nalezení nového pochopení Boha a jeho jednání. Je třeba o tom otevřeně mluvit, nespokojovat se s chlácholivými klišé a neutíkat „z místa činu“, tedy projít krizí.

Gal 3,20-21a

Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já – Kristus žije ve mně! Svůj život v tomto těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal za mě sám sebe. Neodmítám tu Boží milost.

Jak lze připustit, že Kristus ve mně žije? Co to vlastně znamená?

Řím 6,3-14

Nevíte snad, že když jsme byli pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti? Křtem jsme s ním pohřbeni do smrti, abychom – tak jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou – i my vkročili do nového života. Jsme-li s ním ztotožněni ve smrti, jistě s ním budeme ztotožněni i v jeho vzkříšení. Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu. (Kdo zemřel, je přece zbaven hříchu.) Když jsme s Kristem zemřeli, věříme, že s ním také budeme žít. Víme, že Kristus vstal z mrtvých a už nikdy nezemře – smrt nad ním už nemá moc. Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši. Nenechte proto ve svých smrtelných tělech vládnout hřích, nepodléhejte jeho žádostem. Své údy už nevydávejte hříchu za nástroje nepravosti, ale jako zmrtvýchvstalí vydejte sami sebe i své údy Bohu za nástroje spravedlnosti! Hřích už nebude vaším pánem, protože nejste pod Zákonem, ale pod milostí.

Co je pro mne hřích? Koho se dotýká? Jak se dotýká mne samotné/ho? Jak se na mne dívá Kristus? Mohu s ním otevřeně mluvit? V čem může být v tomto čase pro mne život nový (díky této postní době a Velikonocím)?